

crkva u svijetu

OSVRTI I PRIKAZI

UZ DESETU OBLJETNICU »GLASA KONCILA«

Drago Šimundža

4. listopada ove godine navršilo se upravo deset godina otkako se pojavio prvi broj naših dvotjednih poslijeratnih katoličkih novina: *Glas koncila*. Deset godina nije tako veliko razdoblje, ali nije ni tako maleno da se ne bi isplatilo pogledati unatrag i odvagnuti značaj i ulogu ove naše vrijedne i, bez svake sumnje, zaslužne publikacije. Uostalom, običaj je i bio bi red da se poslije jednog desetljeća napregnuta i uporna truda iskaže dužno poštovanje i oda iskreno priznanje požrtvovnim pregaocima plodna rađanja i uspješna desetogodišnjeg afirmiranja najraširenije i najaktualnije katoličke publikacije u našem narodu.

Poznata nam je geneza i rast *Glasa koncila*. Porodio se u jeku prvih koncilskih glasova, najprije u dušama umnih i poduzetnih pregalaca, zatim u skromnoj ciklostilskoj tehnici. Ponesen plodnom dalekovidnošću i znalačkim ostvarenjima, *Glas koncila* je odmah bio s radošću primljen i sve više prihvaćan kao naš zajednički hrvatski katolički list.

U povodu ove obljetnice, treba ponajprije odati priznanje nedavno naglo preminulom o. Zorislavu Lajošu, idejnom pokretaču i realizatoru u ono vrijeme dosta smione zamisli tiskanja katoličkih novina. Priznanje pripada i prvim suradnicima i pomoćnicima o. Zorislava, koji su se doista s posebnim marom i zalaganjem upustili u tako složen i koristan rad koji je urodio plodom. Vrijedan je također svakog priznanja Nadb. duhovni stol u Zagrebu i njegovo vodstvo koje je zamisao prihvatilo i svojim ugledom i pomoći omogućilo da se iz naoči malog i u prvi mah tehnički nedotjeranog glasila rodi i izraste tako značajna, sadržajno i tehnički potpuno uspjela novina.

Ciklostilsku tehniku prvoga godišta *Glasa koncila* zamijenio je ubrzo knjigotisak; prvim su se entuzijastima pridružili prvi članovi izdavačkog kolegija; formiralo se kompletno uredništvo. Mladi, poneseni publicisti, puni odvažnosti, postaju ubrzo iskusni i vješti novinari. *Glas koncila*

postaje sve bogatiji, otvaraju se nove rubrike; list poprima svoju standardnu formu, smjer i sadržaj; jednom riječi, postaje glasilo koje se može nositi s najaktualnijim i najčitanijim novinama svojega tipa (dvo tjedne novine).

U nas se, istina, u posljednjih desetak godina pojavilo dosta — možda malo i previše! — katoličkih listova i glasila, kojima bi jednako tako trebalo odati priznanje. Pa ipak u ovoj desetogodišnjici, a i inače, *Glas koncila* zaslužuje posebnu pažnju: najprije zbog svoje novinske formacije (namijenjen je svim slojevima), zbog prihvaćanja ovoga glasila kao naših hrvatskih katoličkih novina, pa zbog svoje odlične obavještenosti i umošnja kršćanskog duha u naš prostor i vrijeme.

Iako bi bilo dobro i korisno, ne možemo ovdje ulaziti u složenu analizu i izravno vrednovanje pojedinih materijala koji su se tijekom ovih deset godina našli na stranicama *Glasa koncila*. Iznijet ćemo, stoga, neposredne utiske i općenita gledišta.

Strukturiran i usmjeren u prvom redu kao novina, *Glas koncila* je prihvatio i našao svoj stil u vještom iznošenju i reporterskom prikazivanju vijesti i zbivanja u Katoličkoj Crkvi. U tom pogledu doista naš se *Glas koncila* može nositi s najboljim novinskim publikacijama. Rođen u vrijeme koncilskog zamaha i otvorenosti, on je u svojim osnovnim tendencijama sklon radikalnoj koncilskoj obnovi Crkve. Pokatkada novinarski senzacionalan, on bez sustezanja javlja što se sve danas zbiva i događa u Crkvi i crkvenim redovima.

Ovdje se nameće misao: Je li uvijek korisno »sve kazati«? — Možda i nije. Ali u današnjem svijetu gdje se na ovaj ili onaj način sve čuje i doznaje — ima li smisla prikraćivati jednu novinu u njezinoj osnovnoj funkciji pretraživanja i izvješćivanja? Pa ipak, dobro je sačuvati mjeru. I, što je jako važno, naći pravi način i ton, odnosno pristup određenoj vijesti i događaju. Vjersko glasilo, priznajemo, mora voditi računa o crkvenom učiteljstvu i afirmaciji vjerske stvari. Možda je u tome smisao odgovorne slobode. — Mi bismo poželjeli našem *Glasi koncilu* da nas uvijek što bolje i što objektivnije informira, ali isto tako da bude i ostane znak i nosilac našega jedinstva i pravog kršćanskog duha.

Iako se katkada čuju ozbiljne primjedbe na račun njegove otvorenosti i smjera, *Glas koncila* je u svom najvećem i najboljem dijelu, potvrdimo ponovno, ostao vjeran svojoj prvoj zamisli dobro obavještenih novina koncilskog duha, koje u prvom redu obznanjuju, prate i iznose novi duh postkoncilске obnove i vjerskih zbivanja. U tom smislu možemo slobodno kazati da je *Glas koncila* najvažniji, često jedini medij između Crkve i velikog dijela naših vjernika i nevjernika. On je neumorni posrednik između kršćanskog svijeta i nas, između suvremenih traženja i kretanja i naših vlastitih nemira i nada.

Valja odati iskreno priznanje suradnicima *Glasa koncila*, posebno članovima njegova uredništva, što su neumorno i na vrijeme nastojali pratiti tijekove i kretanja današnje kršćanske i uopće suvremene misli,

ljudskih briga i nada, i što su nas u svojim vijestima ili osvrtima na vrijeme o svemu izvješćivali i po potrebi često o tome komentirali.

Glas koncila nije, međutim, bilten ili puka informativna novina. Nije samo vjesnik koji prenosi vijesti. On je istodobno katolički glasnik, koji zauzima stajališta i s nizom svojih rubrika zalazi u složenu problematiku današnjih vjerskih i uopće duhovnih nemira i zbivanja u čovjeku i oko čovjeka. On je isto tako katolička novina koja na svojim stranicama širi i raznosi sjaj i iskre velike Radosne vijesti. U tom smislu ne smijemo ovdje mimoći njegove stručne teološke osvrte i studije. Spomenimo mahom njegove vješto sročene i sažete komentare, rasprave, poruke, vjerske odgovore na tolika pitanja, pozive i poticaje na međusobno potpomaganje i, posebno, izlaganje kršćanskih pogleda i uvjerenja, teoloških mišljenja, suvremenih gledišta i obnove u Crkvi... O svemu se tome, tijekom ovih deset godina, pisalo i raspravljalo — i znanstveno-teološkim i publicističkim stilom — na stranicama našega *Glasa koncila*. Napomenut ćemo ovdje još zanimljive razgovore Seoskog župnika i vješte, domišljene reportaže gotovo iz svih predjela naše domovine.

Naravno, ništa na našem bijelom svijetu nije savršeno, pa sigurno tako ni naš *Glas koncila*. Često se stoga, možda koji put i previše — valjda prema onoj: tko se puno voli, puno se i kara — čuju kojekakve primjedbe na adresu *Glasa koncila*. Sigurno da su neke i opravdane. Ali, sve u svemu, valja otvoreno kazati da značaj i zasluge *Glasa koncila* daleko nadmašuju njegove promašaje i slabosti. Hrvatska bi Crkva bila dobroano siromašnija kad ne bi imala svoj *Glas koncila*.

Spomenimo, u povodu ove obljetnice, i biblioteku *Glasa koncila* koja nas je obogatila desecima svojih vrijednih i korisnih izdanja. Mogli bismo nabrajati još niz odlika i djelatnosti koje pokreće *Glas koncila*, tako npr. Fond Pape Ivana, karitativnu djelatnost itd., ali ne smijemo prešutjeti njegov *Mali koncil*. Mlađi brat *Glasa koncila*, *Mali koncil* je izvrsna lektira za naše najmlađe, i ne samo za njih.

Unatoč, nekim propustima i nedostacima, možemo, dakle, biti zadovoljni onim što je naš *Glas koncila* poduzeo, učinio i postigao. U tom smislu želimo ovome našem desetogodišnjaku i dalje mnogo uspjeha. Neka bude i ostane naša zajednička katolička novina, vjeran posrednik i autentičan promicatelj kršćanskog duha, misli i zajedništva u ovom našem hrvatskom području.